

Po drugie Komisja popełniłaby błąd, gdyby obciążyla skarżącą odpowiedzialnością za naruszenie w sektorze baterii łazienkowych, zważywszy na treść zarzutu pierwszego oraz na okoliczność, że ani skarżąca ani spółki od niej zależne nie są producentami baterii łazienkowych.

Ponadto Komisja nie zdołała wykazać w wymagany prawem sposób istnienia zarzucanego naruszenia, w szczególności ze względu na to, że przeprowadzona przez nią analiza dowodów była błędna w odniesieniu do Francji, Włoch oraz Keramag Keramische Werke AG w Niemczech, za której działania obciążono odpowiedzialnością skarżącą.

Po czwarte Komisja nie wykazała interesu w stwierdzeniu naruszenia w Niderlandach, gdzie uległo ono przedawnieniu.

Co więcej Komisja i) nie sformułowała prawidłowo zarzutów w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów oraz ii) nie uwzględniła ani nie ujawniła stosownych dowodów mogących świadczyć o braku odpowiedzialności skarżącej. Te uchybienia proceduralne nieodwracalnie naruszyły prawo skarżącej do obrony.

Po czwarte Komisja nie wykazała interesu w stwierdzeniu naruszenia w Niderlandach, gdzie uległo ono przedawnieniu.

Tytułem zarzutu dodatkowego skarżąca podnosi, że nie mogła ona zostać obciążona bezpośrednio i indywidualnie odpowiedzialnością za zapłatę grzywny w kwocie 9 873 060. Skarżąca nie dopuściła się bowiem żadnego czynu bezprawnego. Jest ona odpowiedzialna za naruszenie tylko jako spółka macierzysta, a jako taka nie może ponosić bezpośredniej i indywidualnej odpowiedzialności za zapłatę grzywny. Co więcej możliwość obciążenia skarżącej bezpośrednią i indywidualną odpowiedzialnością nie została zasygnalizowana w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów, co stanowi uchybienie proceduralne będące podstawą stwierdzenia nieważności.

Jednocześnie przeprowadzone w sprawie dochodzenie miało charakter wybiórczy i arbitralny, gdyż ściganiem nie objęto nigdy wielu przedsiębiorstw, którym zarzuca się uczestnictwo w rzekomo bezprawnych spotkaniach lub rozmowach.

Wreszcie grzywna jest niesprawiedliwie i nieproporcjonalnie wysoka, w szczególności ze względu na brak wprowadzenia w życie ustaleń z tych rozmów lub ich skutków rynkowych. Skarżąca wnosi zatem do Sądu o skorzystanie z nieograniczonego prawa orzekania wynikającego z art. 261 TFUE, w celu obniżenia kwoty grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 9 września 2010 r. — Villeroy et Boch przeciwko Komisji

(Sprawa T-382/10)

(2010/C 301/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Villeroy et Boch (Paryż, Francja) (przedstawiciele: J. Philippe i K. Blau-Hansen, adwokaci, oraz A. Villette, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- posiłkowo, obniżenie w związku z tym kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi, tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania zgodnie z art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia w sprawie Europejskiego Obszaru Gospodarczego (zwanego dalej „EOG”) (sprawa COMP/39092 — Instalacje sanitarne), odnoszącej się do porozumienia na belgijskim, niemieckim, francuskim, włoskim, niderlandzkim i austriackim rynku instalacji sanitarnych do łazienek, dotyczącego uzgadniania cen sprzedaży i wymiany poufnych informacji gospodarczych.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów dotyczących:

- naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 EOG poprzez uznanie zarzucanego skarżącej naruszenia za naruszenie jednolite, złożone i ciągłe, przez co strona pozwana uchybiła także ciążącemu na niej obowiązkowi dokonania oceny prawnej indywidualnych zachowań adresatów zaskarżonej decyzji;
- naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 296 akapit drugi TFUE, polegającego na tym, że w zaskarżonej decyzji strona pozwana nie przedstawiła wystarczająco dokładnej definicji właściwych rynków;
- braku wystarczających dowodów dotyczących uczestnictwa skarżącej w naruszeniach popełnionych we Francji;
- naruszenia zasady nulla poena sine lege wyrażonej w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), a także zasady proporcjonalności kary do winy wyrażonej w art. 49 ust. 3 karty w związku z art. 48 ust. 1 karty oraz art. 23 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, jako że strona pozwana nałożyła grzywnę solidarnie na skarżącą i jej spółkę macierzystą;

- błędnego obliczenia kwoty grzywny, jako że strona pozwana uwzględniła obrót skarżącej, który nie ma związku z zarzutami sformułowanymi przy obliczaniu grzywny;

- naruszenia art. 41 karty, przez to, że przy obliczaniu wysokości grzywny nie wzięto pod uwagę nadmiernie wydłużonego czasu trwania postępowania;
- naruszenia zasady proporcjonalności kar oraz błędów w ocenie popełnionych przy obliczaniu wysokości grzywny, bowiem kwotę podstawową ustalono na 15 %, a bezwzględna kwota grzywny przekroczyła wynoszącą 10 % pułap w stosunku do obrotu skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102 TFUE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2010 r. — Continental Bulldog Club Deutschland przeciwko OHIM (CONTINENTAL)

(Sprawa T-383/10)

(2010/C 301/69)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Continental Bulldog Club Deutschland eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Vollmer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie R 300/2010-1;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim dotyczy ona towarów i usług należących do klasy 44;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w przedmiocie skargi oraz postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „CONTINENTAL” dla towarów należących do klas 31 i 44

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ zgłoszony znak towarowy ma charakter odróżniający a nie opisowy

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2010 r. — ArcelorMittal Wire France i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-385/10)

(2010/C 301/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ArcelorMittal Wire France (Bourg-en-Bresse, Francja), ArcelorMittal Fontaine (Fontaine-L'Évêque, Belgia), ArcelorMittal Verderio Srl (Verderio Inferiore, Włochy) (przedstawiciele: H. Calvet, O. Billard i M. Pittie, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Komisję w dniu 30 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/38.344 — Stal sprężająca, w zakresie, w jakim (i) w jej art. 1 Komisja obciąża AMWF, AM Fontaine i AM Verderio odpowiedzialnością za uczestnictwo w jednolitym i ciągłym naruszeniu lub uzgodnionej praktyce w sektorze stali sprężającej z naruszeniem art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, odpowiednio od dnia 1 stycznia 1984 r. do dnia 19 września 2002 r., od dnia 20 grudnia 1984 r. do dnia 19 września 2002 r. oraz od dnia 3 kwietnia 1995 r. do dnia 19 września 2002 r.; (ii) co za tym idzie, Komisja nakłada na skarżącą w jej art. 2 grzywnę w kwocie 276,48 mln EUR w przypadku AMWF, z czego odpowiedzialność za zapłatę 268,8 mln EUR jest dzielona solidarnie z AM Fontaine, a odpowiedzialność za zapłatę 72 mln EUR jest dzielona solidarnie z AM Verderio; (iii) Komisja nakazuje skarżącym w jej art. 3 natychmiastowe zaprzestanie naruszenia, jeśli tego jeszcze nie uczyniły, oraz zaniechanie w przyszłości wszelkich działań i zachowań opisanych w (i), a także wszelkich działań i zachowań mających za podobny lub identyczny przedmiot lub skutek oraz (iv) Komisja wskazuje w jej art. 4 skarżące jako adresatów decyzji;

- tytułem żądania ewentualnego, w ramach przysługującego Sądowi prawa nieograniczonego orzekania, zmianę zaskarżonej decyzji poprzez bardzo znaczące obniżenie określonych w jej art. 2 kwot grzywien nałożonych na każdą ze skarżących; oraz

- w każdym z powyższych przypadków, obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.